

Naděje pro Boží stvoření

Každý rok si v čase Velikonoc připomínáme poslední večeři našeho Pána Ježíše Krista (Jehošua ha Mashiach) s jeho učedníky během Pesachu. Při této večeři, když bylo po večeři, uzavřel náš Pán s učedníky novou smlouvu. Stalo se to takto: *„Když nastala ta hodina, zaujal místo u stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud nedojde naplnění v Božím království.“ A vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte to a rozdělte mezi sebe. Neboť vám pravím, že od této chvíle již nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde Boží království.“ Pak vzal chléb, vzdal díky, rozlomil a dal jim se slovy: „Toto je mé tělo, které se za vás dává. To číňte na mou památku.“ A právě tak vzal po večeři kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva v mé krvi, která se za vás vylévá.“ (L 22,14-20) A apoštol Pavel v 1. dopise Korintským dodává: „Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“ (1Kor 11,26)*

Ze slov apoštola Pavla vyplývá, že přijímání chleba a vína¹ se stalo samostatnou křesťanskou bohoslužbou, která není nutně vázaná na svátek Pesach. Přesto jsou Velikonoce nejdůležitější křesťanské svátky, spojené s židovským svátkem Pesach. O Velikonocích si nepřipomínáme toliko smrt Pána, ale i naději s ní spojenou. Jako beránek Pesach je pro Mojžíšův lid radostnou připomínkou vyjití z Egyptského otroctví, křesťanské Velikonoce jsou radostnou připomínkou oběti Ježíše Krista, která nás očisťuje a vysvobozuje (vykupuje) od hříchu. Smyslem Pánovy smrti je dát spravedlivou naději na vykoupění z Božího soudu a možnosti žít věčně. Že tomu dnes mnozí lidé nevěří?

Odpadnutí od víry založené na této naději má mnoho příčin, jejichž společným jmenovatelem je Boží odpůrce, Satan, který ovládá tento svět skrze své služebníky (synové toho Zlého - Mt 13,38). Otrokům toho Zlého se podařilo mnoho lidí přesvědčit, že není Bůh, ani Dábel. A to znamená, že není ani žádná naděje pocházející od Boha. Ježíše úplně zpochybnit nemohou, a tak znevažují jeho odkaz, skrze zpochybňování důvěryhodnosti církvi a Ježíšova lidu jako celek.

Přemýšlivý člověk, věřící i nevěřící, nezaslepený různými lidskými ideologiemi, snažící se nahlédnout pod povrch věcí, má šanci spatřit stvořitele v jeho stvoření. I vědečtí přemýšliví ateisté vidí v oboru svého bádání inteligentní řád. Ten samý řád obsahuje i naději na věčný život pro člověka. Boží slovo o tom také vydává svědectví.

---

¹ Chléb, jenž představuje tělo Pána, který ho vydal za naše hříchy a vína, které představuje Pánovu prolitou krev, na jejímž základě je uzavřena nová smlouva s Bohem a Ježíšovými následovníky.

Nejvyšší stvořitelství princip

„Pohled, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo.“ (5M 30,15)

Jaký život Bůh předkládá lidem skrze slova Tóry? Všichni Izraelité i ostatní lidé umírali a dodnes umírají². Apoštol Pavel píše v dopise Římanům (Ř 5,12), že se smrt rozšířila na všechny lidi. Kdyby Bůh myslel jen život trvající maximálně 120 let, nedávala by jeho možnost volby mezi životem a dobrem a smrtí a zlem, žádný smysl. Nač se snažit činit dobro, když si tím neprodloužíme život ani o den³? Uvedená Boží slova dávají smysl jen pokud Bůh chce, aby měl člověk možnost žít věčně. Výše uvedená Boží slova mají však ještě mnohem větší význam. Sdělují nám něco velmi důležitého o Božím záměru a o nejvyšším stvořitelství principu, na němž stojí celá koncepce stvoření.

Položme si otázku, proč Bůh při stvoření, při dokončení každého⁴ stvořitelství dne, říká „... a viděl, že je to dobré“? Přijde nám to samozřejmé, protože mi děláme totéž, když dokončíme svou práci, zhodnotíme, jak se nám povedla. Podle čeho poznáme, že se nám práce povedla? Podle toho, jestli výsledek naplnil očekávání, záměr s nímž jsme své dílo konali. I Bůh zhodnotil své dílo, ale podle jakého kritéria je hodnotil?

Po stvoření člověka Bůh řekl lidem: „Bůh je požehnal a řekl jim: *Plodte a množte se a naplňte zemi, podmaňte si ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem a nad vším živým, co se na zemi hýbe.*“ (1M 1,28). Hebrejské slovo plodit *PARAH* (*p.r.h*) znamená plodit, nést plody, plod. Jinak řečeno můžeme to chápat i jako nést plody, přinášet ovoce. Vzpomeňme, že Ježíš přirovnává lidi ke stromu, který nese dobré nebo špatné ovoce. A dodal, že každý špatný strom, nesoucí špatné ovoce bude spálen. Svým následovníkům říká, aby byli jako světlo nebo sůl. Obojí potřebujeme k životu. V souvislosti se světlem Ježíš říká, že světlem jsou naše dobré skutky.

Z citované Tóry je zřejmé, že dobro souvisí s životem a zlo se smrtí. To znamená, že dobrý skutek podporuje život, zlý skutek vede ke smrti. Bůh ohodnotil své dílo jako dobré, což znamená, že musí podporovat život. A protože Bůh dal lidem zemi k obývání, hodnotil své dílo podle toho, zda jeho stvoření podporuje život na zemi včetně člověka. Bůh (v 5M 30,15) nehovoří jen o našem krátkém životě, ale určitě o životě věčném. Nezapomeňme, že člověk neměl umírat, jinak by v zahradě nebyl strom života. Božím záměrem je, aby člověk získal zpět možnost žít věčně.

Všechno, co podporuje život (zejména ten věčný) je dobro. Všechno ostatní je zlo.

---

² Výjimkou jsou Henoch, sedmý od Adama a Eliáš.

³ Ledaže by člověk chtěl konat z principu, bez ohledu na oběti a ne, protože z toho chce mít nějakou výhodu.

⁴ S jednou výjimkou. Druhý stvořitelství den neřekl Bůh „a viděl, že je to dobré.“

Člověk je stvořený pro život

Je život věčný utopie? Nejen Bible, ale i některé moderní poznatky ukazují na to, že to není utopistická myšlenka. Lidé, když říkají, že smrt je součást života, zároveň říkají, že rezignovali na možnost, že by neumírali. V tom výroku je zavádějící protimluv, protože smrt je popření života a není pro člověka, nic přirozeného. Ten výrok nás svádí k odevzdanosti, smíření se s naší pomíjivostí. Abychom nehledali a neuvěřili, že je naděje žít věčně. Smrt je něco, co si zdravý člověk nepřeje a pokud nemusí, raději na ni ani nemyslí. Kolik úsilí vynaložili lidé v minulosti i v současnosti, aby si život prodloužili nebo se dokonce stali nesmrtelnými.

Vzpomeňme sumerský epos o Gilgamešovi, snahu alchymistů o objevení receptu na nesmrtelnost a v naší době probíhající velmi intenzivní vědecký výzkum DNA člověka, s cílem objevit klíč k zastavení stárnutí a dosažení biologické nesmrtelnosti. Vlastně lidské úsilí o dosažení nesmrtelnosti nikdy nepřestalo.

Pozoruhodné je, že nejen staré eposy a náboženské spisy zmiňují nesmrtelnost. I vědci našli v těle savců, včetně člověka, dva druhy buněk, které neumírají, ale regenerují se, i když buňky ostatních orgánů stárnou a jsou nahrazované novými buňkami.

V časopise Vesmír, vydávaný Akademií věd České republiky, ale i z jiných zdrojů zjistíš, že většina mozkových neuronů člověka biologicky neodumírá, ale jsou schopné se po celý život regenerovat a být stále stejně funkční. Stárnou však glie⁵. Vědecky odhadovaná délka funkčnosti neuronů v mozku člověka je 90-120 let. Sto dvacet let je mimochodem délka života, kterou stanovil pro člověka náš Stvořitel, po tom, co se jednání člověka stalo velmi špatné (1M 6,3).

Podobně je na tom srdce, některé buňky srdečního svalu také „nestárnou“, ale regenerují (kardiocyty). Stárne však osrdečník, který srdce vyživuje. Jestliže některé buňky v těle nestárnou, proč je to s ostatními jinak? Proč se například želvy sloní dožívají i dvě stě let, sekvoje a libanonské cedry se dožívají i víc než tisíce let a jepice jen dvacet čtyři hodin?

Délka života je u různých živočichů a rostlin nastavena tak, aby přírodní systém byl v rovnováze. Je patrné, že délka života buněk, lidského života i ostatních živých tvorů a rostlin je biologicky nastavitelná a v případě člověka je z výše uvedených důvodů záměrně omezená. Ale psychicky jsou lidé nastaveni jinak. Král Šalomoun napsal, že touhu po věčnosti nám vložil do srdce náš Stvořitel: „*To všechno učinil krásné ve svůj čas. Také věčnost dal do jejich srdce, aniž by člověk ovšem postihl dílo, které Bůh vykonal, od počátku až do konce.*“ (Kaz 3,11)

---

⁵ Neuroglie (glie, gliová tkáň) je podpůrná tkáň, která spolu s neurony tvoří nervový systém. Gliové buňky představují asi 90% všech buněk v nervovém systému.

Lidé za normálních okolností nejsou nastaveni duševně ani duchovně na umírání a strach ze smrti a zármutek, který smrt vyvolává je toho důkazem. Smrt ve skutečnosti není pro zdravého člověka přirozeností. Lidé, kteří se pokusí spáchat sebevraždu, jsou léčeni jako nemocní. I známá náboženství nabízí lidem různé vyhlídky na další existenci. Proč? Protože lidé se vnitřně nechtějí smířit s koncem své existence, s tím, že zemřou a všechno, co vykonali, zde zanechají a jejich bytí přijde vniveč. Člověk je duševně skutečně nastaven na život.

Velikonoce jsou připomínka vítězství svobody a života

Velikonoce i Pesach jsou připomínkou vítězství Boha nad Satanovými úklady. Beránek Pesach zachránil ty Izraelity, kteří uposlechlí a obětovali ho, aby je minula poslední egyptská rána, smrt prvorozených. Byl to začátek cesty z otroctví do svobody. Spolu s nimi se zachránili i ti Egypťané, kteří také uvěřili.

Stejně tak i Beránek Boží, Ježíš (Jehošua), zachrání ty, kdo v něj věří. Ve Zjevení Jana se píše o velkém zástupu těch, kdo vybělí svůj šat v krvi Beránkově (Zj 7,14-17) a budou zachráněni. Každý kdo uvěří a přijme Boží nabídku na odpuštění hříchů je na začátku cesty k věčnému životu. Zvěstujeme smrt Páně, která přibila hřích na dřevo (Ko 2,13-14; 1Pe 2,24). Celé Boží stvoření podporuje život. Ten, kdo si vybere zlo, jde proti Božímu nejvyššímu principu stvoření a sklídí smrt. Ne tu, již všichni podléháme nyní. Je i druhá smrt (Zj 20,6.14). Bohem nabízená volba mezi dobrem a zlem je víc, než může nabídnout Boží odpůrce. Ten nabízí jen cestu smrti. Zvolme si cestu dobra, podílejme se na Boží spravedlnosti a mějme naději na trvalý život.

Kéž nám požehná náš nebeský Otec a jeho milovaný Syn.